

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **WELL PACK s. r. o.**, se sídlem Praha 10, Za Sedmidomky 15, zastoupené Mgr. Janem Mrázkem, advokátem se sídlem Praha 3, Roháčova 1095/77, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2023, č. j. 15 Af 3/2022 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 3. 2022, č. j. 11235/22/5300-22443-701226, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil celkem dva dodatečné platební výměry ze dne 28. 4. 2021, kterými Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) žalobkyni doměřil daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za období prosinec 2017 a leden 2018 v souhrnné

výši 464 925 Kč. Důvodem pro vydání dodatečných platebních výměrů bylo, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno a neprokázala tak nárok na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění (balící a manipulační činnosti) s místem plnění v tuzemsku od dodavatele LINEAR LOGISTIC s. r. o. v likvidaci (dále jen „LINEAR LOGISTIC“), ve smyslu § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem zamítl.

[2] Městský soud především neshledal důvodnou námitku, že daňové orgány neunesly své důkazní břemeno. Uvedl, že správce daně dostal své povinnosti prokázat, že existují vážné a důvodné pochyby o souladu stavu deklarovaného žalobkyní v daňových dokladech a dalších důkazech se skutečností. Své pochybnosti o faktickém uskutečnění zdanitelných plnění dle žalobkyní předložených daňových dokladů LIN15 až LIN18 v deklarovaném rozsahu dostatečně vyjádřil ve výzvách k prokázání skutečností; v důsledku toho přešlo důkazní břemeno zpět na žalobkyni, na které bylo, aby vzniklé pochybnosti o rozsahu zdanitelných plnění přijatých od společnosti LINEAR LOGISTIC rozptýlila a rozsah těchto plnění prokázala jinými prostředky.

[3] Městský soud dodal, že některé ze zjištěných pochybností se logicky upínají ke společnosti LINEAR LOGISTIC a k jejímu jedinému dodavateli, společnosti Xenip s. r. o. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně potvrdil, že pochybnosti správce daně mohou plynout například ze skutečnosti, že uskutečnění plnění není možné ověřit u dodavatele daňového subjektu proto, že je nekontaktní nebo není k dispozici jeho účetnictví. Je pravda, že v dané věci v průběhu daňového řízení vyplynulo, že žalobkyně v rozhodné době od společnosti LINEAR LOGISTIC nějaké plnění přijala. Ani přes výzvy správce daně však nebylo prokázáno, že zdanitelné plnění vyúčtované žalobkyni touto společností daňovými doklady LIN15 až LIN18 bylo žalobkyni reálně poskytnuto v deklarovaném rozsahu. Žalobkyně tedy rozsah předmětného zdanitelného plnění neprokázala a neunesla tak důkazní břemeno stran oprávněnosti nároku na odpočet daně. Pro uznání nároku na odpočet daně nepostačuje, že daňový subjekt prokáže, od kterého dodavatele zdanitelné plnění přijal, ale musí rovněž prokázat, že toto plnění mu bylo fakticky poskytnuto v rozsahu deklarovaném v daňových dokladech. Jelikož žalobkyně neprokázala rozsah zdanitelného plnění přijatého v rozhodném období od společnosti LINEAR LOGISTIC, nemohl jí být nárok na odpočet daně uznán, a to ani zčásti. Skutečnost, že žalobkyni bylo nějaké plnění ze strany této společnosti poskytnuto, nic nevypovídá o skutečném rozsahu tohoto plnění, jenž je určující pro stanovení výše odpočtu daně. Dle judikatury přitom platí, že určení konkrétního rozsahu přijetí zdanitelného plnění je pro nárok na odpočet daně nezbytné.

[4] Nezákonnost rozhodnutí žalovaného neprokázaly podle městského soudu ani důkazní prostředky, na které žalobkyně odkazovala. Pouhý přehled částek fakturovaných v rozhodných zdaňovacích obdobích ze strany žalobkyně společností MAKRO a SPORTISIMO, a dále přehled částek vyfakturovaných v témže období žalobkyni jejími čtyřmi dodavateli, mj. též společností LINEAR LOGISTIC, není způsobilý prokázat skutečný rozsah zdanitelného plnění přijatého žalobkyní od LINEAR LOGISTIC. Skutečnost, že daňové orgány nezpochybnily celkový rozsah balících a manipulačních

pokračování

služeb, které žalobkyně jako dodavatelka poskytla v daném období společností SPORTISIMO a MAKRO, a že daňové orgány nezpochybnily ani ta plnění, která žalobkyni poskytli její ostatní dodavatelé, ještě neznamená, že za nesporný či prokázaný je tím pádem nutno považovat i skutečný rozsah plnění, jež měla žalobkyni poskytnout společnost LINEAR LOGISTIC. Stejně tak skutečnost, že určení dodavatelé žalobkyně za stejná zdaňovací období žalobkyni poskytli služby v určitém rozsahu, jimiž se subdodavately podíleli na realizaci zdanitelných plnění žalobkyně ve prospěch společností SPORTISIMO a MAKRO, nikterak neprokazuje, že v celé zbývající části se na těchto plněních nutně podílela (a služby žalobkyni jako její dodavatel poskytla) společnost LINEAR LOGISTIC. Faktury vystavené společností LINEAR LOGISTIC jsou pouze formálními daňovými doklady, které s ohledem na důvodné pochybnosti vyslovené správcem daně nemohou samy o sobě prokázat skutečný rozsah zdanitelných plnění poskytnutých žalobkyni. Bylo na žalobkyni, aby daňovým orgánům předložila jiné důkazy, jež by rozsah plnění poskytnutých jí společností LINEAR LOGISTIC věrohodně prokazovaly. Přestože v daňovém řízení bylo prokázáno, že žalobkyně měla v rozhodném období k dispozici podklady z elektronických systémů svých klientů o množství zpracovaných jednotek na osobu za každého svého dodavatele, tyto podklady správci daně nepředložila. Městský soud tedy konstatoval, že žádný z důkazů provedených v průběhu daňového řízení neprokázal skutečný rozsah zdanitelných plnění přijatých žalobkyní od společnosti LINEAR LOGISTIC. Samotný fakt, že dotčená společnost žalobkyni v rozhodném období poskytla nějaké služby, jimiž se subdodavately podílela na plnění smluvního závazku žalobkyně vůči společností SPORTISIMO nebo MAKRO, nepostačuje k uznání oprávněnosti jejího nároku na odpočet daně. Ani žádný ze svědků nepotvrdil svou výpovědí konkrétní rozsah služeb poskytnutých jmenovanou společností žalobkyni tak, aby bylo možné žalobkyni přiznat nárok na odpočet daně. Argumentace žalobkyně směřující proti hodnocení důkazů ze strany žalovaného byla ostatně zcela nekonkrétní. Žalovaný se nedopustil žádného pochybení ani při hodnocení důkazů, ani při právním posouzení věci. Jeho závěry jsou přezkoumatelné a srozumitelné.

[5] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Městský soud podle stěžovatelky nekriticky převzal závěry žalovaného, dle kterých správce daně unesl své důkazní břemeno, neboť své pochybnosti ohledně faktického uskutečnění předmětných zdanitelných plnění vyjádřil ve výzvěch k prokázání skutečností. Tyto pochybnosti však nebylo možné přenášet na stěžovatelku, neboť se jedná o pochybnosti i vůči společnosti Xenip, se kterou stěžovatelka neměla žádný vztah. Nelze akceptovat, aby si podnikatel zjišťoval či do budoucna mimo jiné zajišťoval (i) spolupráci subdodavatele svého dodavatele v rámci daňové kontroly, (ii) že jeho dodavatelé a subdodavatelé jsou řádně registrovaní u správce daně k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a k dani z příjmů vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně, (iii) že jeho dodavatelé a subdodavatelé řádně plní své povinnosti na úseku zaměstnanosti, zejména že řádně zaměstnávají své pracovníky a plní veškeré ohlašovací povinnosti, (iv) doklady o tom, kolik zaměstnanců její dodavatel zaměstnává, o jaké konkrétní osoby se jedná a v jakém pracovněprávním vztahu k dodavateli jsou, (v) uschování veškerých podkladů

pro fakturaci po dobu několika let, jde-li v obchodní spolupráci pro společnosti SPORTISIMO a MAKRO o stovky kusů manipulovaného zboží denně, a (vi) evidenci pracovní doby zaměstnanců dodavatele a případně i subdodavatele. Skutečnost, že společnosti LINEAR LOGISTIC a Xenip neplnily své povinnosti zaměstnavatele, neznamená, že stěžovatelce neposkytovaly žádné služby. Po stěžovatelce nelze požadovat, aby prokazovala, že měl její dodavatel k dispozici dostatečné materiální a personální kapacity k poskytování služeb.

[7] Jestliže městský soud dospěl k závěru, že stěžovatelka nedostala své důkazní povinnosti ohledně rozsahu plnění poskytovaného společností LINEAR LOGISTIC, měl uvést, zda je či není potřebné, aby při poskytování triviálních manipulačních služeb stěžovatelka zachovávala po několik let evidenci každé manipulované jednotky (balíku), tedy zejména den a hodinu jejího manipulování a osobu, která manipulaci prováděla, a to s ohledem na skutečnost, že tuto evidenci detailně vedly společnosti SPORTISIMO a MAKRO v rámci jejich elektronických systémů, do nichž stěžovatelka neměla přístup. Od provedení manipulačních služeb do požadavku na prokázání v rámci daňové kontroly uplynuly tři až čtyři roky; společnosti SPORTISIMO ani MAKRO už tyto evidence nemají. Stěžovatelka konečně namítla, že se městský soud nevypořádal s tím, zda pro neunesení jejího důkazního břemene postačovalo, že nebyla schopna doložit evidenci manipulovaných položek společností LINEAR LOGISTIC. Skladová manipulace je jednoduchou činností, která probíhá v reálném čase po krátkou dobu; zahrnuje přesun skladových položek z místa na místo (do skladu, ze skladu, zabalení zboží). Nejedná se o sofistikovanou činnost; operace trvají v řádu minut. Městský soud nepřihlédl k této specifické činnosti a jen se ztotožnil s názorem žalovaného, že stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno. Měl uvést, zda je či není potřebné, aby při poskytování manipulačních služeb stěžovatelka prokazovala uskutečnění každé jednotlivé skladové operace, a to za situace provádění stovek operací denně, u nekvalifikovaných jednoduchých činností, kdy jedna skladová operace trvá maximálně několik minut.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že argumentace stěžovatelky, dle které na ni nelze přenášet pochybnosti týkající se jiných osob, zcela opomíjí kontext posuzované věci. Ze žádného tvrzení ani důkazu předloženého stěžovatelkou se přesvědčivě nepodařilo, jaký byl rozsah přijatého zdanitelného plnění. Daňové orgány nevycházely *jen* z pochybností o jiných subjektech. Zjištěné pochybnosti byly rozsáhlé jak na straně stěžovatelky, tak na straně jejích (sub)dodavatelů. Názor stěžovatelky, že nelze přihlížet k okolnostem (pochybnostem) na straně jejích dodavatelů, neobstojí. Sama stěžovatelka tvrdila, že přijala zdanitelné plnění od určitého subjektu, v určitém předmětu a za určitou úplatu, avšak nebyla schopna konkretizovat rozsah tohoto plnění. Nebylo tak možno údaje na daňových dokladech spojit s konkrétním množstvím či rozsahem skutečně přijatého zdanitelného plnění. Za takových okolností je logické, jsou-li tyto daňově relevantní skutečnosti prověřovány i u jiných subjektů (deklarovaných dodavatelů). Pokud deklarovaný dodavatel neměl dostatek pracovní síly pro provedení deklarovaných služeb, obdobně jako jeho jediný dodavatel, a nadto odmítá spolupracovat se správcem daně, jedná se o okolnosti, které oprávněně posilují pochybnosti správce daně a není důvod považovat je za nepřipustné. Stěžovatelka nadto neměla povinnost vyvracet zjištěné pochybnosti vztahující se k třetím osobám; od počátku jí tížila důkazní povinnost prokazovat pouze

pokračování

vlastní daňová tvrzení a byla vyzvána pouze k předložení dalších důkazů, kterými by tato svá vlastní tvrzení doložila. Se zaměřením na jednu dílčí okolnost se stěžovatelka snaží bagatelizovat komplexní závěry provedeného dokazování. Výsledek dokazování v daňovém řízení nelze smršťovat do tvrzení, že stěžovatelce nebyl uznán uplatněný nárok na daňový odpočet proto, že nepředložila evidenci manipulovaných položek. Stěžovatelka nebyla schopna nijak doložit, v jakém rozsahu měla deklarovaná zdanitelná plnění přijmout, respektive za jakou práci dodavateli deklarované částky uhradila. Stěžovatelkou zmiňovaná evidence manipulovaných položek by jistě mohla přispět k osvědčení šetřených okolností, ale stejně tak mohl její důkazní situaci zlepšit jakýkoli jiný důkaz, pokud by z něj byl seznatelný rozsah skutečně přijatého zdanitelného plnění a bylo by možné jej propojit s předloženými daňovými doklady. Daňové orgány ani soud netrvaly na tom, že rozsah zdanitelného plnění musel být identifikován a doložen výhradně skrze zdokumentovaný počet manipulovaných položek. Stěžovatelka však nebyla schopna rozsah přijatých služeb prokazatelně doložit žádným způsobem. Ani po provedeném dokazování tak není zřejmé, v jakém rozsahu byly deklarované služby provedeny právě dodavatelem LINEAR LOGISTIC. Požadavek na prokázání detailů odbavení každé manipulované položky ve skladu konečného odběratele pracovníky společnosti LINEAR LOGISTIC nebyl v daňovém řízení vznášen; stěžovatelka mohla vlastní tvrzení o vlastní daňové povinnosti prokázat jakýmkoli vhodným způsobem. Z uvedených důvodů proto žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Na úvod je nejprve vhodné připomenout, že podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. krajský (městský) soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Citované ustanovení s. ř. s. vyjadřuje jednu ze základních zásad správního soudnictví, tj. dispoziční zásadu. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobcem, jehož povinností je konkretizovat svá tvrzení o porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují rozsah a hloubku přezkumu prováděného soudem. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje nástroj ke všeobecné kontrole zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Jinými slovy, nevymezí-li žalobce srozumitelně a jednoznačně konkrétní skutkové či právní důvody tvrzené nezákonnosti napadeného správního aktu nebo procesní vady předcházející jeho vydání, ale toliko obecně poukazuje na rozpor postupu správních orgánů se zákonem, není povinností soudu za žalobce spekulativně domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS; všechny rozsudky tohoto soudu jsou dostupné z: www.nssoud.cz).

[12] Ze spisu městského soudu se podává, že stěžovatelka v žalobě obecně namítala, že unesla své důkazní břemeno ohledně toho, že zdanitelné plnění vyúčtované daňovými doklady LIN15 až LIN18 od společnosti LINEAR LOGISTIC skutečně přijala v deklarovaném rozsahu, a to s ohledem na jí předložené důkazní prostředky v daňovém řízení. Doložila, že většinu služeb, kterou poskytla svým odběratelům MAKRO a SPORTISIMO, poskytla prostřednictvím subdodavatelů, neboť sama neměla dostatek zaměstnanců, přičemž faktické uskutečnění plnění ze strany stěžovatelky pro tyto odběratele daňové orgány nezpochybnily, a nezpochybnily ani uskutečnění a rozsah plnění vykonaného dalšími subdodavateli stěžovatelky. Vysvětlovala, že z předložených faktur rozsah zpochybněného zdanitelného plnění jednoznačně vyplývá. Dále ve zcela obecné rovině namítla, že provedené důkazy (včetně svědeckých výpovědí) dávají ucelený obraz o zpochybněném obchodním případě, že hodnocení důkazů provedené žalovaným je „*spekulativní, nedůvodné a zmatečné*“, že pochybnosti vznesené daňovými orgány o rozsahu předmětných zdanitelných plněních „*nevyplývají z racionálního myšlenkového procesu*“, a že daňové orgány neoznačily konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotily stěžovatelkou předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné, a tedy nepřenesly důkazní břemeno zpět na stěžovatelku (pro fakticky doslovný opis celé žaloby viz odst. 13 až 20 odůvodnění napadeného rozsudku).

[13] V kasační stížnosti stěžovatelka namítala, že městský soud měl uvést, zda je či není potřebné, aby stěžovatelka při poskytování triviálních manipulačních služeb zachovávala po několik let evidenci každé manipulované jednotky, a že městský soud nepřihlédl ke specifické činnosti, kterou stěžovatelka prováděla (balení, naskladňování a vyskladňování balíků ve stovkách kusů denně). Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto námitky zřejmě směřují k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[14] Dle názoru Nejvyššího správního soudu se nicméně městský soud vyjádřil ke všem žalobním námitkám v rozsahu odpovídajícímu kvalitě a (ne)konkrétnosti žalobní argumentace. Městský soud shledal a vysvětlil, že na základě konkrétních zjištěných pochybností, které správce daně vyjádřil ve výzvách k prokázání skutečností, přešlo důkazní břemeno zpět na stěžovatelku, na které tak bylo, aby vzniklé pochybnosti o rozsahu zdanitelných plnění přijatých od společnosti LINEAR LOGISTIC rozptýlila a rozsah těchto plnění prokázala jinými důkazními prostředky; v rámci této argumentační linie soud rovněž obecně aproboval (žalobou nijak nerozporované) pochybnosti zjištěné daňovými orgány (viz odst. 41 až 45 odůvodnění napadeného rozsudku). Srozumitelně také vysvětlil, proč žádný z důkazů provedených v průběhu daňového řízení (včetně předložených faktur a svědeckých výpovědí) neprokázal skutečný rozsah zdanitelných plnění přijatých stěžovatelkou od společnosti LINEAR LOGISTIC (viz odst. 46 až 52 odůvodnění rozsudku), přičemž stěžovatelka tyto závěry v kasační stížnosti nezpochybňuje.

[15] Stěžovatelka v žalobě nijak nezmiňovala jí vnímaný (údajný) požadavek daňových orgánů doložit evidenci každé manipulované jednotky za účelem prokázání rozsahu zdanitelného plnění, jež jí mělo být poskytnuto společností LINEAR LOGISTIC, ani nenastolila otázku, které důkazy by k unesení svého důkazního břemene teoreticky musela předložit. Městskému soudu tedy nelze vyčítat, že se k těmto otázkám výslovně

pokračování

nevyjádřil, nepovažoval-li to v rámci své argumentace za potřebné. Totéž platí o výtce stěžovatelky, že městský soud nepřihlédl ke specifické činnosti, kterou stěžovatelka od společnosti LINEAR LOGISTIC odebírala. Ani tuto nyní tvrzenou výjimečnost předmětné činnosti totiž stěžovatelka v žalobě žádným způsobem nezmiňovala. Úkolem městského soudu přitom nebylo za stěžovatelku domýšlet, jaké potenciální okolnosti by při jejich náležitém zohlednění mohly mít případný pozitivní vliv na unesení jejího důkazního břemene ohledně rozsahu zdanitelných plnění přijatých od společnosti LINEAR LOGISTIC; stejně tak nebylo jeho úkolem (bez odpovídající žalobní argumentace) teoreticky zvažovat, jaké důkazy by stěžovatelka musela pro unesení svého důkazního břemene předložit. Městský soud tedy nijak nepochybil, jestliže se z úřední činnosti ke stěžovatelkou namítaným okolnostem nevyjádřil, neboť k tomu neměl oporu v podané žalobě. Jak již bylo uvedeno výše, se všemi v žalobě uplatněnými námitkami se městský soud řádně a srozumitelně vypořádal; napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný a kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[16] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že stěžovatelka v řízení před městským soudem nijak nespороvala konkrétnost či relevanci jednotlivých zjištěných pochybností, na jejichž základě správce daně přenesl důkazní břemeno ohledně rozsahu předmětných zdanitelných plnění zpět na ní, a které následně aproboval žalovaný zejména v odst. 82 a násl. odůvodnění svého rozhodnutí. Stěžovatelka v tomto kontextu v žalobě zcela obecně namítala pouze to, že daňovými orgány „*vznesené pochybnosti o rozsahu poskytnutých plnění spol. LINEAR LOGISTIC a o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti provedených či navržených důkazů, nevyplývají z racionálního myšlenkového procesu*“, a že „*z tvrzení žalovaného a správce daně o unesení jeho důkazního břemene v rámci daňové kontroly nevyplývají konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné.*“ Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, s těmito námitkami se městský soud náležitě vypořádal v rozsahu odpovídajícímu kvalitě a (ne)konkrétnosti žalobní argumentace. Námitky, kterými se stěžovatelka až nyní snaží konkrétně zpochybnit zákonnost či relevanci některých z těchto daňovými orgány vyjádřených pochybností, tedy poprvé uplatnila až v řízení o kasační stížnosti, ačkoli jí nic nebránilo je uplatnit již v řízení o žalobě. Tyto kasační námitky jsou tedy nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., podle kterého *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.* Nejvyšší správní soud se jimi proto nezabýval.

[17] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není (v rozsahu, ve kterém mohla být věcně projednána) důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné
(§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. října 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu